

Sygn. akt XXV C 1545/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Dorota Kalata**

Protokolant: sekretarz sądowy Amanda Mioduszevska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **S. M. i M. M.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powodów kosztami procesu pozwanego;
3. zwraca ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz S. M. i M. M. solidarnie kwotę 2.372,28 zł (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt dwa złote dwadzieścia osiem groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na koszty opinii biegłych, wpłaconej przez powodów dnia 03.09.2014 r.

Sygn. akt XXV C 1545/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 sierpnia 2013 r. powodowie S. M. i M. M. zażądali od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. zasądzenia solidarnie na rzecz powodów kwoty 661.223,80 zł, na które składają się:

- a) kwota świadczenia głównego w wysokości 659.339,64 zł oraz
- b) kwota skapitalizowanych odsetek ustawowych wynoszących na dzień wytoczenia powództwa 1.884,16 zł.

Na kwotę główną 659.339,64 zł składała się kwota 480.923 zł tytułem odszkodowania za obniżenie wartości nieruchomości, kwota 175.341,64 zł tytułem kosztów rewitalizacji akustycznej domu powodów oraz kwota 3075 zł tytułem zwrotu kosztów operatu, ekspertyzy technicznej oraz ekspertyzy akustycznej, wykonanych na zlecenie powodów. Powodowie wnieśli także o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz odsetek ustawowych od kwoty świadczenia głównego:

- a) od kwoty 178.416,64 zł, liczonych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;
- b) od kwoty 480.923 zł, liczonych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz odsetek ustawowych od zaległych odsetek, wynoszących na dzień wytoczenia powództwa 1.884,16 zł, liczonych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie podnieśli, iż są współwłaścicielami nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) w W. o powierzchni (...) m², stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) z obrębem (...) zabudowanej domem mieszkalnym w zabudowie szeregowej. Wskazali, iż na skutek uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., ich nieruchomość została objęta strefą ograniczonego użytkowania w rozumieniu art. 135 ustawy z dnia 21 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska. Zdaniem powodów, objęcie wskazanej nieruchomości strefą ograniczonego użytkowania spowodowało, iż wartość tej nieruchomości uległa znacznemu obniżeniu w stosunku do wartości innych nieruchomości położonych poza obszarem ograniczonego użytkowania. Jako podstawę prawną roszczenia powodowie podali przepis art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska. (pозew k. 2-10, pismo precyzujące żądanie k. 158-160).

Pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego, wedle norm przepisanych. Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady jak i co do wysokości. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż wejście w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia ograniczonego obszaru użytkowania nie skutkowało żadnymi nowymi ograniczeniami dotyczącymi nieruchomości powodów w odniesieniu do dotychczas obowiązującego obszaru ograniczonego użytkowania wprowadzonego rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia ograniczonego obszaru użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Zatem ograniczenia wprowadzone przez ww. rozporządzenie obowiązywały do dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...). Natomiast ww. uchwała spowodowała jedynie zmianę obszaru ograniczonego użytkowania. Pozwany podkreślając, iż ograniczenia, na które powołują się powodowie obowiązywały na wskazanym terenie już od dnia wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 tj. od dnia 25 sierpnia 2007 r., zaznaczył, iż upłynął już 2 letni termin zawity na dochodzenie roszczeń powodów z tytułu wprowadzenia przez ww. rozporządzenie ograniczeń na obszarze ograniczonego użytkowania, na którym położona jest nieruchomość powodów (odpowiedź na pozew k. 169-183).

W piśmie procesowym z dnia 22 kwietnia 2014 roku powodowie dodatkowo wskazali, iż podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa podmiotowego i jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.) (pismo z 22.04.2014r. k. 260-271).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małżonkowie M. M. i S. M. od 2002 r. są współwłaścicielami na zasadzie wspólności majątkowej małżeńskiej nieruchomości gruntowej położonej przy ul. (...) w W. o łącznej powierzchni (...) m², stanowiącej działkę ewidencyjną o numerze (...) z obrębem(...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) (odpis z księgi wieczystej k. 11-14).

Lotnisko (...) istnieje od 1934 r. i jest największym międzynarodowym portem lotniczym w Polsce. Działalność lotniska wywołuje natężenie hałasu i zanieczyszczenie środowiska (okoliczności bezsporne i powszechnie znane).

Rozporządzeniem nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. Wojewoda (...) określił, że tworzy się obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (§ 1 ust. 1 rozporządzenia). W obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się strefę ograniczonej zabudowy mieszkaniowej - strefa M. Wykaz działek położonych w obszarze ograniczonego użytkowania określa załącznik nr 6 do rozporządzenia (§ 3 ust. 5 rozporządzenia), a przebieg granicy strefy M i opis przebiegu tej granicy strefy M określają załączniki nr 4 i 5 do rozporządzenia (§3 ust 3 i 4 rozporządzenia).

W obszarze ograniczonego użytkowania zabrania się:

1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży,

2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży,

3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży (§ 4 ust. 1 pkt 1-3 rozporządzenia).

W strefie M dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom w warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy (§ 4 ust. 2 rozporządzenia).

W obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się wymagania techniczne dotyczące budynków, w szczególności w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów (§ 5 pkt 5 rozporządzenia). W przedmiotowym rozporządzeniu wskazano, iż wchodzi ono w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) (§ 7 rozporządzenia), a ogłoszenie to nastąpiło w dniu 10 sierpnia 2007 r. (Dziennik Urzędowy nr 156 Województwa (...) z 10 sierpnia 2007 r – Rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 07.08.2008r.) – (k. 194-195)

Stosownie do treści rozporządzenia nr 50, nieruchomości stanowiąca własność powodów znajdowała się w wyżej wymienionej strefie M w obszarze ograniczonego użytkowania (k. 196).

Uchwałą nr 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. Sejmik Województwa (...) określił, że tworzy się obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., którego zarządcą jest Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. (§ 1 uchwały). W obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się dwie strefy:

1) strefę Z 1, której granicę zewnętrzną wyznacza izolinia miarodajnego poziomu dźwięku 55 dB w porze nocy, od wewnątrz granica lotniska,

2) strefę Z 2, której granicę wyznacza od zewnątrz izolinia miarodajnego poziomu dźwięku 50 dB w porze nocy, a od wewnątrz granica strefy Z 1 (§ 4 pkt 1 i 2 uchwały),

W strefie Z 2:

a) zakazuje się przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej (§ 5 pkt 2 lit. a-c uchwały).

Ponadto określono wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania, w szczególności wskazano, iż w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach (§ 6 pkt 2 uchwały).

Wykaz działek ewidencyjnych, które w całości lub w części znajdują się na terenie obszaru ograniczonego użytkowania oraz w poszczególnych strefach Z1 i Z2, określa załącznik nr 6 do uchwały (§ 10 uchwały).

Powyższa uchwała weszła w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) dnia 20 lipca 2011 r. (Dz. Urzędowy nr 128 poz. 4086), czyli z dniem 4 sierpnia 2011 roku.

Nieruchomość powodów w całości znajduje się w strefie Z 2, według wyżej wskazanej uchwały (załącznik nr 6 do uchwały) (uchwała nr 76/11 k. 15-50, załącznik nr 6 do uchwały k. 51-52).

Uchwałą nr 153/11 z dnia 24 października 2011 r. zmieniającą uchwałę w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. Sejmik Województwa (...) zmienił uchwałę nr 76/11, w szczególności w ten sposób, że z § 6 pkt 2 uchwały usunął słowo „właściwy” (§ 1 pkt 2 uchwały nr 153/11; Dz. Urzędowy Województwa (...) z 2011 r., nr 206, poz. 6173 k. 53-54).

Uchwała Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku Nr 76/11 nie nałożyła nowych ograniczeń w zakresie zagospodarowania nieruchomości powodów i nie poszerzyła już istniejących ograniczeń w stosunku do ograniczeń wprowadzonych Rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 roku (opinia biegłego sądowego z zakresu architektury R. K. k. 342-346, opinia biegłej sądowej z zakresu urbanistyki, gospodarki przestrzennej A. K. k. 347-352).

Nieruchomość budynkowa usytuowana na przedmiotowej nieruchomości gruntowej powodów wymaga dodatkowych zabezpieczeń w zakresie poprawy izolacji akustycznej od dźwięków powietrznych. Standardy akustyczne, na które powołuje się rozporządzenie Wojewody (...) nr 50 z dnia 07.08.2007r. są takie same, jak standardy wskazane w Uchwale Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku (opinia biegłego sądowego z zakresu akustyki M. T. k. 461-468, opinia ustana uzupełniająca czas nagrania 00:07:54-00:23:16 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 16.11.2016r. k. 502-503, płyta k. 504).

W piśmie z dnia 11 lipca 2013 roku powodowie wezwali pozwanego do zapłaty odszkodowania w kwocie 480.923 zł za spadek wartości nieruchomości wraz z odsetkami ustawowymi w terminie do dnia 22 lipca 2013 roku. Pismo zostało odebrane przez pozwanego w dniu 15.07.2013 r. (wezwanie do zapłaty k. 87-88, potwierdzenie odbioru k. 90).

Kolejnym pismem z dnia 29 lipca 2013 roku powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 178.416,64 zł tytułem kosztów rewitalizacji akustycznej domu powodów wraz z odsetkami ustawowymi w terminie do dnia 01.08.2013r. (wezwanie do zapłaty k. 115-116).

Powodowie prywatnie zlecili wykonanie wyceny obniżenia wartości rynkowej ich nieruchomości. Rzeczoznawca majątkowy A. M. określiła wielkość obniżenia rynkowej wartości nieruchomości powodów na kwotę 480.923 zł (operat k. 56-75). Powodowie ponieśli z tego tytułu koszt w kwocie 1.845 zł (faktura k. 122). Zlecili także dokonanie oceny niezbędnej izolacyjności akustycznej ścian zewnętrznych budynku mieszkalnego ze względu na hałas lotniczy. Dr A. C. wykonał w tym zakresie ekspertyzę dla powodów. Powodowie ponieśli z tego tytułu koszt w kwocie 615 zł (ocena k. 104-114, faktura k. 120). Na tej podstawie powodowie zlecili rzeczoznawcy budowlanemu M. O. określenie kosztów rewitalizacji akustycznej budynku powodów, które zostały określone na kwotę 175.341,64 zł (opinia k. 91-103). Powodowie ponieśli z tego tytułu koszt w kwocie 615 zł (faktura k. 121).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powyższe dowody. Fakt przysługiwania powodom prawa własności zabudowanej nieruchomości gruntowej położonej przy ul. (...) w W. nie był sporny.

Złożone do akt sprawy dokumenty prywatne, zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiły jedynie dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokumentom tym jednak w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą.

W ocenie Sądu opinie biegłego sądowego z zakresu urbanistyki A. K., biegłego z zakresu architektury R. K. i biegłego z zakresu akustyki M. T. zostały sporządzone w sposób rzeczowy, rzetelny oraz przekonujący, w oparciu o wiedzę fachową. Powołani biegli sądowi to kompetentne osoby, posiadające odpowiednie w tym kierunku specjalistyczne wykształcenie i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sposób badań zaprezentowany przez biegłych wskazuje na prawidłowy tok podejmowania kolejnych czynności analitycznych. Przedmiotowe opinie są jasne i logiczne. Z tego

względnie opinie te stanowiły wiarygodny materiał dowodowy w sprawie i na nim oparł się Sąd dokonując istotnych ustaleń w sprawie.

Sąd pominął jako podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie prywatne ekspertyzy i operat, przedstawione przez stronę powodową (k. 55-75, 91-103, 104 -114). Opinie te zostały wykonane na zlecenie strony powodowej, mogły jedynie stanowić uzasadnienie dla stanowiska strony powodowej i zgłoszonych przez nią roszczeń. Operat i ekspertyzy zostały jednak zakwestionowane przez stronę pozwaną i nie mogły zostać uznane za wiarygodne źródło dowodowe. Z tych samych względów Sąd nie oparł się na prywatnych wycenach i ekspertyzach powodów (k. 207-254).

W trybie art. 207 § 7 k.p.c. Sąd zwrócił pismo procesowe powodów z dnia 15.07.2014r. , albowiem do jego złożenia doszło z naruszeniem art. 207 § 3 k.p.c. (k. 302 w zw. z k. 291-27). Ponadto wniosek powodów z 27.10.2003 r. (k.294-297) nie miał istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem strona powodowa nie opierała swego roszczenia wskazanego w pozwie o zgłoszony do pozwanego w 2003 r. wniosek o przyznanie odszkodowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

Powodowie dochodzili swego żądania na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – prawo ochrony środowiska (zwana też dalej p.o.ś.), zgodnie z którym w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje zmniejszenie wartości nieruchomości oraz koszty rewitalizacji akustycznej tegoż lokalu. Zastosowanie tego przepisu nastąpi w przypadkach gdy dojdzie do szkody polegającej na obniżeniu wartości nieruchomości, jeśli dojdzie do ważnego i rzeczywistego uszczuplenia jej zakresu i sposobu dotychczasowego korzystania z nieruchomości lub zmuszenia właściciela do zmiany dotychczasowego jej przeznaczenia. Szkodą podlegającą naprawieniu na podstawie powyższego przepisu jest także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z faktu, iż właściciel nieruchomości będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym hałas. Z powyższymi roszczeniami można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Wprowadzony w art. 129 ust. 4 prawa ochrony środowiska jest 2 letnim terminem zawitym do zgłoszenia roszczeń, niebędący terminem przedawnienia, który Sąd uwzględni z urzędu. Termin ten biegnie od chwili powstania roszczenia – to znaczy od dnia wprowadzenia ograniczeń korzystania z nieruchomości w drodze ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, od tego momentu bowiem roszczenie jest wymagalne i może być dochodzone.

Rozporządzeniem nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. i nieruchomość powodów znalazła się w „strefie M” tego obszaru, czyli w strefie ograniczeń zabudowy mieszkaniowej, natomiast na podstawie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku nieruchomość ta znajduje się w strefie Z 2 obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...).

Przedmiot sporu stanowiła natomiast kwestia czy rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, czy to ta uchwała wprowadziła nowe ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości powodów oraz czy upłynął dwuletni termin określony w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony na dochodzenie odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z tej nieruchomości od dnia wejścia w życie regulacji powodującej to ograniczenie.

Zgodnie z treścią art. 129 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska, jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone to właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub odszkodowania za poniesioną szkodę, szkoda ta obejmuje również

zmniejszenie wartości nieruchomości. Z powyższymi roszczeniami można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Podstawą do domagania się powyższych roszczeń może być ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości poprzez stworzenie obszaru ograniczonego użytkowania. Według art. 129 ust. 2 cytowanej ustawy prawo ochrony środowiska ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jest bowiem także ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 maja 2010 roku, II CSK 602/09). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się przy tym pogląd, zgodnie z którym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości według art. 129 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska jest samo ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. W związku z ustanowieniem takiego obszaru pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości, będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści aktu ustanawiającego ten obszar (zwłaszcza dotyczących zabudowy), lecz także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że wskutek wejścia w życie tego aktu dochodzi do zawężenia granic własności (art. 140 k.c. w związku 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania, który będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym hałas. Taka interpretacja jest przejawem dążenia do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, prowadzących do obniżenia wartości nieruchomości. Konsekwencją powyższego jest poddanie roszczeń właścicieli szczególnym ograniczeniom czasowym przewidzianym w art. 129 ust. 4 tej ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 maja 2010 roku, II CSK 602/09, LEX nr 585768; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09 kwietnia 2010 roku, IIICZP 17/10, LEX nr 584036; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 roku, III CZP 128/09, LEX nr 578138; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2012 roku, I CSK 509/11, LEX nr 1215402).

Z przepisu art. 135 ust. 1 ustawy prawo ochrony środowiska wynika, że stworzenie obszaru ograniczonego użytkowania może mieć miejsce, jeżeli z przeglądu ekologicznego albo z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, albo z analizy porealizacyjnej wynika, iż mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych, nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu.

Obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub dla zakładów lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie określa się na zasadach wskazanych w art. 135 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska. Przepis ten zawiera delegację do określenia obszaru ograniczonego użytkowania, jak również określa rodzaj aktu prawnego, w drodze którego następuje jego utworzenie.

Bezspornym w sprawie było, iż rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Nieruchomość powodów przy ulicy (...) w W. znalazła się w „strefie M” tego obszaru tj. w strefie ograniczeń zabudowy mieszkaniowej.

Na skutek zmiany przepisów prawa oraz konieczności rozszerzenia terenu objętego obszarem ograniczonego użytkowania Sejmik Województwa (...) w dniu 20 czerwca 2011 r. podjął uchwałę nr 76/11 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

Na tle zagadnienia, czy i ewentualnie kiedy, rozporządzenie nr 50 z dnia 07.08.2007 r. utraciło moc istniał spór w orzecznictwie sądów powszechnych i administracyjnych. Część składów skłaniała się do stanowiska, że dopiero po wejściu w życie uchwały nr 76/11 można w ogóle mówić o obszarze ograniczonego użytkowania, a nie od dnia wejścia w życie rozporządzenia nr 50 z dnia 07.08.2007r. Występowały istotne rozbieżności między orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego i Sądu Najwyższego, a także niejednolitość praktyki wydawania zezwoleń na budowę do czasu wejścia w życie uchwały nr 76/11.

Rozporządzenie nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. wydane zostało na podstawie art. 135 § 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902). Obejmowało ono utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania (o.o.u.) dla (...) im. (...) w W.. Przepis ten został zmieniony i przewidziano w nim uprawnienie sejmiku województwa do tworzenia o.o.u. w drodze odpowiedniej uchwały (art. 19 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw, Dz. U z 2005

r., Nr 175, poz. 1462 ze zm.; zmiana art. 132 § 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. obowiązywała od dnia 1 stycznia 2008 r.). Zgodnie z art. 47 ust. 2 ustawy zmieniającej, utrzymano w mocy dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych omawianą ustawą do czasu wydania nowych aktów tego prawa. Następne zmiany art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. wprowadził art. 144 pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 ze zm. - dalej „ustawa z dnia 3 października 2008 r.”), przy czym pozostawiono w nim regulację, zgodnie z którą o.o.u. tworzy sejmik województwa w drodze uchwały. Zmiana ta weszła w dniu 15 listopada 2008 r. i nie spowodowała zmiany zarówno organu właściwego do wydania aktu prawa miejscowego (sejmiku), jak i formy prawnej tego aktu (uchwały). W tej ustawie zmieniającej nie zamieszczono jednak przepisów przejściowych regulujących wyraźnie kwestię dalszego obowiązywania lub utraty mocy dotychczasowych aktów prawa miejscowego w sprawie utworzenia o.o.u. (por. art. 173 ustawy zmieniającej).

Problem utraty mocy wiążącej przez akty prawa miejscowego, wydane na podstawie art. 135 § 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. po dniu 15 listopada 2008r., rozważano w orzecznictwie administracyjnym i cywilnym. W niektórych orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego w związku z potrzebą merytorycznej kontroli rozporządzenia nr 50 przez sąd administracyjny przyjmowano, że rozporządzenie takie nie obowiązuje (nie jest aktualne) po dniu 15 listopada 2008 r. i dlatego odpadał przedmiot takiej kontroli, co prowadziło do konieczności umorzenia postępowania administracyjno-sądowego. Jeżeli doszło do zmiany przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia w sprawie utworzenia o.o.u. dla (...) im. (...) i równocześnie ustawodawca nie przewidział żadnych przepisów przejściowych, które wskazywałyby na utrzymanie w mocy tego rozporządzenia lub w ogóle przepisów wykonawczych, dla których podstawę stanowi art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r., to wspomniane rozporządzenie stało się nieaktualne (postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 marca 2010 r., II OSK 232/09, z dnia 6 października 2010 r., II OSK 548/09). W niektórych wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego odwoływano się do argumentów natury konstytucyjnej i przyjmowano, że akt prawa miejscowego (w tym rozporządzenie wojewody) jest aktem wykonawczym w stosunku do ustawy w rozumieniu art. 92 Konstytucji ze wszystkimi wynikającymi stąd konsekwencjami (wyrok z dnia 23 marca 2010 r., II OSK 232/09 Lex 578107). W innych orzeczeniach Naczelny Sąd Administracyjny podejmował jednak merytoryczną kontrolę rozporządzenia nr 50 i nie umarzał postępowania administracyjnego w tym zakresie (wyrok wojewódzkiego sądu administracyjnego w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2008r., IV SA/Wa 2569/07, Lex 518044). W piśmiennictwie również zajmowano różne stanowiska. Wyrażano bowiem opinię o obowiązywaniu po dniu 15 listopada 2008 r. rozporządzenia nr 50, ale także formułowano pogląd odmienny, powołując się m.in. na dotychczasowe orzecznictwo sądów administracyjnych.

Sąd Najwyższy w dniu 25 czerwca 2015r. w sprawie o sygn. akt III CZP 34/15 podjął uchwałę, iż Rozporządzenie Wojewody (...) nr 50 z dnia 07.08.2007r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. nie utraciło mocy z dniem 15 listopada 2008 roku w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 03.10.2008r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Sąd Najwyższy odwołał się do ukształtowanego orzecznictwa w tym zakresie, które wskazuje że rozporządzenie Wojewody (...) nr 50 nie utraciło mocy obowiązującej także po kolejnej, drugiej zmianie art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Wskazał, iż w wyniku tej zmiany nie doszło bowiem do modyfikacji zakresu spraw przekazanych tym przepisem do uregulowania w akcie prawa miejscowego (uchwale), nie uległy też zmianie wytyczne dotyczące treści tego aktu. Dopiero w razie zmiany treści przepisu upoważniającego po wydaniu aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do regulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące tego aktu, należy przyjąć, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie odpowiedniego przepisu upoważniającego. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy zwrócił również uwagę na zasadę zachowania ciągłości legislacyjnej w zakresie aktów prawa lokalnego i przyjął, że rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 roku, sygn. akt III CZP 34/15).

Następnie wobec powzięcia wątpliwości prawnych przez Sąd Apelacyjny w Warszawie dotyczących mocy obowiązującej rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) i przedstawienia w tym zakresie zagadnienia do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu, postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2016 roku Sąd Najwyższy w sprawie III CZP 7/16 przekazał zagadnienie do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy miał na uwadze, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma poglądów przeciwnych do poglądu wyrażonego w uchwale z dnia 25.06.2015r., sygn. akt III CZP 34/15, to jednak w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego, dominuje stanowisko, iż akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 136 ustawy prawo ochrony środowiska przed kolejnymi jego nowelizacjami dokonanymi w 2008 roku utraciły moc obowiązującą z dniem 15 listopada 2008 roku, a więc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 03.10.2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Wskazał również, iż występująca rozbieżność wykładni prawa w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego i niejednolitość oceny skutków tych samych regulacji prawnych powoduje niepewność adresatów norm prawnych, co godzi w zaufanie do wymiaru sprawiedliwości.

Skierowanie powyższego zagadnienia rozstrzygnięciu przez Sąd Najwyższy było powodem zawieszenia niniejszego postępowania postanowieniem z dnia 16 listopada 2016 roku (postanowienie k. 505).

Ostatecznie uchwałą w składzie siedmiu sędziów z dnia 22 listopada 2006 roku, sygn. akt III CZP 62/16 Sąd Najwyższy wskazał, iż rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 07.08.2007r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20.06.2011r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Powyższy pogląd podziela także Sąd Okręgowy w niniejszym składzie.

Na marginesie wskazać należy, iż w uzasadnieniu uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. argumentowano, iż dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego użytkowania - rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku - został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Podnoszono, że zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje (...).

W konsekwencji Sąd przyjął, iż rozporządzenie nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr 76/11 z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., która nie wprowadziła w stosunku do nieruchomości powodów żadnych nowych ograniczeń, w związku z czym powództwo musiało ulec oddaleniu z uwagi na upływ terminu ustawowego zawitego, w którym powodowie mogli wystąpić z roszczeniami o zapłatę odszkodowania za zmniejszenie wartości należącej do niej nieruchomości na skutek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. zgodnie z treścią art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska oraz na podstawie, którego mogli dochodzić zwrotu kosztów rewitalizacji akustycznej budynku .

W stosunku do powodów upłynął bowiem określony w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 prawo ochrony środowiska dwuletni termin zawity od dnia wejścia w życie regulacji powodującej ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, w czasie którego powodowie mogli występować z roszczeniami przedstawionymi w pozwie. Wskazać przy tym należy, iż przepis art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska jest przepisem szczególnym, podlegającym ścisłej wykładni. Konstytuuje on uprawnienie limitowane w czasie, tj. ograniczone terminem prekluzyjnym prawa materialnego, po upływie którego uprawnienie wygasa. Wystąpienie z roszczeniem w przewidzianym ustawą terminie jest podstawową odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Skoro zatem powodowie z takim nie wystąpili do pozwanego w ustawowym terminie, powództwo podlegało oddaleniu. Roszczenie powodów wygasło z upływem dnia 24 sierpnia 2009 r.

Wskazać jednocześnie należy, iż ocena charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu wyroku z dnia 10 października 2008 roku (II CSK 216/08), Sąd Najwyższy wyjaśnił i szeroko umotywowował stanowisko, akceptowane także przez Sąd orzekający w mniejszej sprawie, iż „termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 roku prawo ochrony środowiska jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia”. Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 roku (II CSK. 578/12) wskazano, że termin z art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska stanowi termin zawity, w którym żądania z art. 129 ust. 1 ustawy prawo ochrony środowiska muszą zostać zgłoszone obowiązanemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania zasadności stanowiska powodów w zakresie upływu terminu zawitego i traktowania go jako nadużycie prawa podmiotowego, na co wskazywała strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 22.04.2014r. (pismo k. 263). Zgodnie z treścią art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który był sprzeczny ze społeczno- gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Podkreśla się, że przedawnienie jest instytucją stabilizującą stosunki prawne i przy ocenie przedawnienia wskazany jest rygoryzm. Istotą przedawnienia jest, aby dłużnik nie pozostawał w niepewności, co do swojej sytuacji prawnej. Dłużnik bowiem nie powinien bezterminowo pozostawać w stanie pozwalającym na przypisanie mu ewentualnej odpowiedzialności za zdarzenia, jakie wystąpiły w przeszłości. W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się dopuszczalność stosowania art. 5 k.c. jako obrony przeciwko zarzutowi przedawnienia, jednocześnie podkreślając, że takie działanie jest z zasady wyjątkowe i pozostaje uzależnione od wykazania okoliczności mających taki charakter. Konstrukcja ta ma z założenia charakter nadzwyczajny i może być stosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, w których skutki zarzutu przedawnienia mogłyby zostać uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego lub społeczno – gospodarczym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 kwietnia 2003 roku, I KKN 204/01).

Z kolei w wyroku z dnia 24 maja 2013 roku (I ACa 157/13, LEX 1327520) Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, że zarzut przedawnienia stanowi prawo podmiotowe dłużnika, dlatego jedynie w wyjątkowych sytuacjach może nie zostać uwzględniony przez sąd i potraktowany jako nadużycie prawa na podstawie art. 5 k.c. Do nadużycia prawa podmiotowego dochodzi, gdy w konkretnych okolicznościach podniesienie przez pozwanego zarzutu pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i jednocześnie ocena tych okoliczności wskazuje, że opóźnienie w dochodzeniu przedawnionego roszczenia jest spowodowane szczególnymi przesłankami uzasadniającymi to opóźnienie i nie jest ono nadmierne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2011 roku, I CSK 238/11, LEX nr 1129070). W niniejszej sprawie brak jest podstaw do uznania, że wystąpiły jakiegokolwiek szczególne i nadzwyczajne przesłanki uzasadniające opóźnienie w dochodzeniu roszczeń przez powodów.

Nieruchomość powodów została objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Ograniczenia stanowiące podstawę roszczeń powodów w związku ze spadkiem wartości stanowiącej przedmiot sprawy nieruchomości, jeśli zatem już powstały, to miało to miejsce w chwili wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50, tj. w dniu 24 sierpnia 2007 r., nie zaś z chwilą wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku.

W związku zatem z faktem, że nieruchomość powodów była w całości położona w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonym rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 roku, termin do zgłaszania ewentualnych roszczeń, o których mowa w art. 129 ust. 1-3 ustawy prawo ochrony środowiska upłynął dla powodów z dniem 24 sierpnia 2009 r., tj. z upływem 2 lat od daty wejścia w życie powyższego rozporządzenia.

Skoro powodowie, co jest bezsporne, nie zgłosili swoich roszczeń odszkodowawczych w terminie określonym w art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska biegnącym od dnia wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 roku o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania nie może budzić wątpliwości,

że roszczenie o wyrównanie utraty wartości ich nieruchomości powiązanej przyczynowo z wprowadzeniem wokół lotniska obszaru ograniczonego użytkowania nie może być przez nich skutecznie dochodzone.

Jak wprost wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 roku (IV CSK 608/12, LEX nr 1347892), który tutejszy Sąd w całości podziela, w związku z tym, że art. 129 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska przyznaje odszkodowanie za szkodę spowodowaną wejściem w życie aktu prawnego wprowadzającego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, szkoda podlegająca naprawieniu na podstawie tego przepisu nie powstaje, gdy kolejny akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowe ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 listopada 2013 roku, VI ACa 682/13).

Na mocy § 4 powyższego rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 2007 roku w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzone zostały ograniczenia dotyczące szpitali, domów opieki oraz zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M dodatkowo zabudowy mieszkaniowej. Ograniczenia te polegały na zakazie przeznaczania nowych terenów pod powyższe rodzaje działalności, zmiany sposobu użytkowania budynków na powyższą działalność oraz budowy nowych budynków na cele powyższej działalności. Ponadto na mocy § 5 wymienionego wyżej rozporządzenia wprowadzone zostały w obszarze ograniczonego użytkowania wymagania techniczne dotyczące nowoprojektowanych oraz istniejących budynków dotyczące zapewnienia właściwego klimatu akustycznego zgodnie z polskimi normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach.

Analizując i oceniając całokształt okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, że porównanie ograniczeń w stosunku do nieruchomości powodów obowiązujących w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku oraz w strefie Z 2 obszaru ograniczonego użytkowania na podstawie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku wskazuje, że wejście w życie powyższej uchwały nie spowodowało żadnych nowych ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości powodów, mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych po ich stronie.

Wskazać jednocześnie należy, że jak wynika z analizy ograniczeń obowiązujących w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania z 2007 roku i w strefie Z 2 obszaru ograniczonego użytkowania z 2011 roku, pewne ograniczenia, które istniały w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania z 2007 roku, takie jak np. zakaz przeznaczania nowych terenów pod zabudowę mieszkaniową (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia nr 50) zostały obecnie w uchwale z 20 czerwca 2011 roku zniesione w całym obszarze ograniczonego użytkowania, z wyjątkiem strefy Z 1. W związku z powyższym w strefie Z 2, w której leży obecnie nieruchomość powodów ograniczenia te już nie obowiązują, a te które nadal obowiązują obowiązywały już od czasu wprowadzenia rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku.

Natomiast ograniczenia dotyczące konieczności dostosowania istniejących budynków znajdujących się w obszarze ograniczonego użytkowania są takie same w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonym uchwałą z 2011 roku, jak te, które istniały w obszarze ograniczonego użytkowania z 2007 roku. Zgodnie bowiem z § 6 uchwały z dnia 20 czerwca 2011 roku w obszarze ograniczonego użytkowania w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 roku prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy. Takie same ograniczenia istniały w obszarze ograniczonego użytkowania z 2007 roku (§ 5 rozporządzenia nr 50). W tym stanie rzeczy w świetle całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, niewątpliwie zmiana aktu prawnego w przedmiocie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. nie wpłynęła w żadnej mierze na sytuację nieruchomości powodów i nie ma podstaw do uznania, iż spowodowała dalsze obniżenie wartości nieruchomości powodów z uwagi na zwiększenie ograniczeń.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 01 grudnia 2010 roku (I CSK 86/10 LEX nr 8185541), który Sąd Okręgowy podziela, nie każda zmiana ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1 - 3 ustawy prawo ochrony środowiska, lecz jedynie taka nowelizacja lub zmiana, która dotyczy danej nieruchomości. Powyższa zasada dotyczy w tym

samym stopniu zmiany polegającej na nowelizacji danego aktu prawnego wprowadzającego obszar ograniczonego użytkowania, jak i wejścia w życie nowego aktu prawnego zastępującego jeden obszar ograniczonego użytkowania innym. Przyjęcie, iż każda zmiana obszaru ograniczonego użytkowania, czy to materialna, czy też formalna (np. zmiana organu, zmiana formy aktu prawnego) rozpoczyna bieg od nowa, niweczyłoby niewątpliwie cel ustawodawcy przyświecający mu przy wprowadzeniu art. 129 ust 4 ustawy prawo ochrony środowiska. Powyższy przepis z jednej strony stanowi bowiem ułatwienie dla osób występujących z roszczeniami związanymi z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a z drugiej strony określenie 2-letniego terminu zawitego na ich dochodzenie pozwala na stosunkowo szybkie wywiązanie się z zobowiązań związanych z ograniczeniami oraz zagwarantowanie, iż roszczenia nie będą pojawiać się w przyszłości, co umożliwia prowadzenie przewidywalnej polityki finansowej. Należy zatem przyjąć, iż bieg terminu do występowania z roszczeniami na podstawie art. 129 cytowanej ustawy rozpoczyna się od nowa wyłącznie dla osób, dla których zmiana obszaru powoduje skutki negatywne i tylko w zakresie tych skutków.

Wynika zatem, iż szkoda może powstać wyłącznie wówczas, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe, zwiększa lub przedłuża dotychczasowe ograniczenia oraz, że **szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie, tzn. na poziomie poprzednio obowiązującego aktu prawnego lub zmniejsza te ograniczenia, jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie.**

Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Najwyższego zawarty w uzasadnieniu uchwały z dnia 09.02.2017r. sygn. akt III CZP 114/15 iż, właściciel nieruchomości, który w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20.06.2011r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. wystąpił z roszczeniem przewidzianym w art. 129 ustawy Prawo Ochrony Środowiska, może domagać się naprawienia szkody spowodowanej ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości wynikającym wyłącznie z tej uchwały (uchwała SN z dnia 09.02.2017r. sygn. akt III CZP 114/15)

W związku z powyższym uznać należy, iż zgłoszone w pozwie roszczenia odszkodowawcze powodów są bezpodstawne i podlegają oddaleniu z uwagi na fakt, iż dla nieruchomości powodów wejście w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania nie skutkuje żadnymi nowymi ograniczeniami w stosunku do poprzednio obowiązującego obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 roku, a od wejścia w życie tego rozporządzenia upłynął 2-letni termin na dochodzenie roszczeń. Brak nowych ograniczeń w stosunku do nieruchomości powodów w powołanej uchwale oznacza brak przesłanki dochodzenia roszczeń (por. art. 129 ustawy prawo ochrony środowiska) i ich bezpodstawność. Zgodnie bowiem z treścią art. 129 ust. 2 w związku z art. 135 ustawy prawo ochrony środowiska podstawą roszczeń odszkodowawczych z tytułu utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania mogą być wyłącznie szkody pozostające w związku z wprowadzonymi ograniczeniami sposobu korzystania z nieruchomości.

Konkludując i mając zarazem na uwadze poczynione powyżej w niniejszej sprawie ustalenia, w tym, że powodowie od 2002 r. są współwłaścicielami przedmiotowej nieruchomości gruntowej położonej przy ul. (...) w W. należało uznać, iż roszczenie powodów oparte na podstawie art. 129 ustawy prawo ochrony środowiska wygasło z uwagi na upływ dwuletniego terminu określonego w ust. 4 art. 129 ustawy prawo ochrony środowiska. W dniu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku na nieruchomości gruntowej powodów obowiązywały już ograniczenia wynikające z rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 roku i to ograniczenia dalej idące niż obecnie. Zgodnie bowiem z treścią art. 129 ust. 2 w związku z art. 135 ustawy prawo ochrony środowiska podstawą roszczeń odszkodowawczych z tytułu utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania mogą być wyłącznie szkody pozostające w związku z wprowadzonymi ograniczeniami sposobu korzystania z nieruchomości. Użyte przez ustawodawcę w art. 129 ust. 1 ustawy prawo ochrony środowiska określenia „dotychczasowy sposób” i „dotychczasowe przeznaczenie” prowadzą do wniosku, iż dla ustalenia istnienia potencjalnej szkody istotny jest stan rzeczy istniejący w dacie wejścia w życie aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości. A zatem przy ocenie czy doszło do spadku wartości nieruchomości bierze się pod uwagę stan nieruchomości z dnia wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania. Odszkodowanie służy bowiem za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za

samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Co więcej zmiana stref w obszarze ograniczonego użytkowania była korzystna dla powodów, albowiem z analizy ograniczeń obowiązujących w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania z 2007 roku i w strefie Z 2 obszaru ograniczonego użytkowania z 2011 roku wynika, że pewne ograniczenia które istniały w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania z 2007 roku, takie jak zakaz przeznaczenia nowych terenów pod zabudowę mieszkaniową (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia nr 50) zostały obecnie w uchwale z 20 czerwca 2011 roku zniesione w całym obszarze ograniczonego użytkowania, z wyjątkiem strefy Z 1.

Powyższa ocena prawna przedstawiona przez Sąd dotyczy, z tych samych względów, także roszczenia o zapłatę odszkodowania celem pokrycia kosztów związanych z zapewnieniem prawidłowego klimatu akustycznego.

W ocenie Sądu przedstawiona powyżej argumentacja jest wystraszająca do rozstrzygnięcia sporu. Należy bowiem podnieść, iż powodowie reprezentowani w sprawie przez zawodowego pełnomocnika procesowego oparli swoje żądanie wyłącznie na podstawie przepisów ustawy prawo ochrony środowiska.

Mając na uwadze powyższe Sąd jedynie dla wyczerpania toku rozważań dokonał oceny roszczenia powodów także na podstawie art. 435 k.c. W ocenie Sądu nawet gdyby roszczenie powodów oparte zostało także na podstawie art. 435 k.c. to również nie zasługiwałoby na uwzględnienie.

Dokonując oceny w tym zakresie w pierwszym rzędzie należy zgodzić się z poglądem, iż lotniczy port cywilny stanowi przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 435 k.c. (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 25.05.2012 r., I CSK 509/11, Lex nr 1271642). Z tego też względu nie można wykluczyć co do zasady na tej podstawie prawnej odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej podmiotu tej kategorii co strona pozwana.

Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie nie wykazało, iż funkcjonowanie przedsiębiorstwa pozwanego spowodowało jakiegokolwiek inne ujemne zjawiska niż te, które pozostawały w związku z treścią ograniczeń wprowadzonych aktem prawa miejscowego w postaci rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z 2007 r. i uchwały Sejmiku Województwa (...) z 2011 roku. Powodom mogłoby potencjalnie przysługiwać odszkodowanie na podstawie art. 435 k.c., ale tylko wówczas gdyby powodowie udowodnili, iż prowadzenie przedsiębiorstwa strony pozwanej negatywnie oddziałuje na środowisko i miejsce położenia danej nieruchomości i zarazem, że jest to negatywne oddziaływanie ponad ograniczenia w możliwości korzystania z nieruchomości wprowadzone w/w aktami prawa miejscowego, czyli bez związku z treścią tych ograniczeń (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6.05.2010 r., II CSK 602/09, Lex nr 585768 oraz w wyroku z dnia 25.02.2009 r., II CSK 565/08, Lex nr 528219, w postanowieniu z dnia 09.04.2010 r., III CZP 17/10, Lex nr 584036). Przyczyną ograniczeń w możliwości korzystania z nieruchomości wprowadzonych przedmiotowymi aktami prawa miejscowego (utworzenie strefy ograniczonego użytkowania) był ruch statków powietrznych i związany z tym hałas przekraczający dopuszczalne w środowisku normy.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powodów kosztami procesu strony pozwanej. Sąd miał na uwadze okoliczność, iż strona powodowa wobec rozbieżności orzecznictwa powszechnego i administracyjnego w zakresie obowiązywania Rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 07.08.2007r. mogła odnieść skuteczne wrażenie o zasadności swoich roszczeń i tym samym, że występując z powództwem swoje roszczenia wnosi w terminie właściwym. Sąd miał na uwadze, że strona pozwana poniosła określone koszty i nakład pracy w niniejszej sprawie, niemniej jednak Sąd wziął pod uwagę okoliczności w jakich powodowie wystąpili ze swoim roszczeniem oraz to, że pozwany jest bardzo dużym przedsiębiorstwem, a swoją działalność prowadzi na szeroką skalę, co niewątpliwie prowadzi do określonych utrudnień w komforcie życia osób zamieszkujących w strefie Z1 i Z2.

W trybie art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd zwrócił stronie powodowej kwotę 2.372,28 zł tytułem różnicy pomiędzy zaliczką pobraną na wynagrodzenie biegłego a kwotą wydatkowaną z tego tytułu. Strona powodowa tytułem zaliczki na opinie biegłych w dniu 03.09.2014r. uiściła kwotę 4.000 zł (dowód wpłaty k. 317). Z zaliczki tej wydatkowano kwotę 796,50 zł (k. 377) i kwotę 831,22 (k. 379). Pozostałą niewydatkowaną kwotę należało zatem zwrócić powodom solidarnie.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

(...)